RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 225.204 van 23 oktober 2013
in de zaak A. 206.904/XIV-34.646

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter JP Lips
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 475/15
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 november 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.739 van 1 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9216 van 19 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt in 2007 België binnen en verklaart zich op 27 december 2010 een vierde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 11 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 juli 2012 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 1 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/2, § 1, 39/65, 57/7ter en 57/23bis, van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de "kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak".

Hij voert aan dat een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of een onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak in de motivering van een rechterlijke beslissing een schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vormt. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een verkeerde juridische kwalificatie en een onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak gemaakt door te verwijzen naar verzoekers ongeloofwaardigheid zoals deze is vastgesteld met de arresten nr. 22.881 (door verzoeker in navolging van het bestreden arrest meermaals als "22.572" geciteerd) van 10 februari 2009 en nr. 32.424 van 2 oktober 2009. De motivering van die twee eerdere arresten komt slechts neer op het vaststellen van een gebrek aan bewijskrachtige elementen in hoofde van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet een wettelijke invulling aan het begrip "geloofwaardigheid" geeft. Uit deze bepaling zou voortvloeien dat de ongeloofwaardigheid niet meer uitsluitend op een gebrek aan bewijskrachtige elementen kan worden gesteund: ook zonder bewijskrachtige elementen kan een asielverhaal geloofwaardig zijn en recht geven op internationale bescherming. Vermits artikel 57/7ter door artikel 30 van de wet van 30 april 2010 werd ingevoerd, is de verzoeker van oordeel dat de beoordeling van "ongeloofwaardigheid" in de hoger genoemde arresten nrs. 22.881 en 32.424 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder meer kan worden getransponeerd voorbij de datum van de inwerkingtreding van het voormelde artikel 57/7ter.

Verzoeker laat verder gelden dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn in de zin van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet wanneer vaststaat dat het verhaal bij gebrek aan stavingsstukken in hoofdlijnen overeenstemt en aannemelijk is omdat het niet in strijd is met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant voor de asielaanvraag is. De consistentie van zijn relaas wordt vastgesteld in de aanvankelijk bestreden beslissing zelf. Verzoeker heeft met oprechte inspanning zijn afkomst, identiteit en profiel gestaafd waardoor hij geen gebrek aan bewijskrachtige elementen heeft en geen verklaring voor een gebrek eraan moet geven. Bovendien voldoen de in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag neergelegde bewijsstukken aan internationale bronnen. Hij verwijst daartoe naar de beleidsnota van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en naar de richtlijnen van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de

Vluchtelingen. Volgens verzoeker tonen deze internationale bronnen aan dat zijn verhaal in overeenstemming met de algemeen bekende feiten is.

Ten slotte laat verzoeker gelden dat het bestreden arrest in strijd met artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitdrukkelijke reden heeft vermeld waarom geen rekening wordt gehouden met het advies dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen als Belgisch vertegenwoordiger van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen op 17 januari 2011 heeft gegeven.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Als antwoord op het verweer dat artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet enkel op de bevoegdheid van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrekking zou hebben, voegt verzoeker toe dat artikel 57/7ter een principe aanreikt als maatstaf voor de invulling van het begrip "geloofwaardigheid", dat deze maatstaf overeenkomt met de invulling die het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen aan het begrip heeft gegeven en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn rechtspraak herhaaldelijk heeft aangegeven dat hij deze beoordeling overneemt.

Verzoeker besluit dat de ongeloofwaardigheid volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelfs niet kan worden ingeroepen als motief voor het afwijzen van het statuut van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist

zijn. Anders dan verzoeker voorhoudt, kan uit een voorgehouden “verkeerde juridische kwalificatie” of “onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak” geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht worden afgeleid. Verzoeker toont ook niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om met volle rechtsmacht kennis te nemen van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012 zou hebben miskend door die voorgehouden verkeerde kwalificatie. Het enige middel is in die mate ongegrond.

7. Verzoeker heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen mogelijke schending van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet in de beslissing van de commissaris-generaal van 11 juni 2012 opgeworpen. Nochtans was verzoeker daartoe in de mogelijkheid, vermits in de aanvankelijk bestreden beslissing in eerste instantie wordt verwezen naar de weigeringsbeslissingen van 24 juni 2008 en 7 juni 2009 waarin werd gesteld dat de asielinstanties op basis van verzoekers verklaringen niet in staat zijn een correct beeld te vormen van zijn ware leefsituatie en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zodat ook geen geloof aan zijn vermeende problemen in Afghanistan kan worden gehecht. In de beslissing van 11 juni 2012 wordt tevens gesteld dat de twee voornoemde weigeringsbeslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Indien verzoeker van oordeel was dat deze laatste verwijzing een schending van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet vormde, kon hij dit aanvechten in het verzoekschrift tot beroep dat tot het bestreden arrest heeft geleid. Hij vermag deze voorgehouden schending derhalve niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie voor de Raad van State op te werpen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Verzoeker tracht met de verwijzing naar een aantal stukken en richtlijnen nog aan te tonen dat zijn asielaanvraag wel degelijk geloofwaardig is en dat hem minstens in het licht van de situatie in de Afghaanse regio Jaghori de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Deze argumentatie betreft echter de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9. Artikel 57/23bis, laatste lid, van de Vreemdelingenwet verplicht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk in zijn beslissing de redenen te vermelden waarom hij afwijkt van het advies van de vertegenwoordiger in

België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde.

Vooreerst heeft het huidige cassatieberoep geen betrekking op een beslissing van de commissaris-generaal maar op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder is te dezen geen advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde voorhanden, maar enkel van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Dit laatste vertegenwoordigt de Hoge Commissaris niet en kan evenmin in diens naam spreken. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Volledigheidshalve weze opgemerkt dat verzoeker wat dit advies betreft enkel de schending van artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet opwerpt en niet van de bepalingen betreffende de jurisdictionele motiveringsplicht.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**